

Lid, navnlig i Maret 1790, hvor Lorken for Størstedelen blev aldeles borte. Der blev den Gang fanget saa lidt Lork i Sundet, navnlig ved Sneffersten og andre Steder, at man betalte den i Kjøbenhavn med 2 à 2½ β Pundet, altsaa paa den Tid en ganske enorm høj Pris. Det forekommer mig at ligge nær, at man, dersom man nu i vor Tid havde anvendt meget stærkt fiske Redskaber i Sundet, let vilde være kommen til at sige, hvis noget lignende indtraf: Ja, Lorken er naturligvis bleven borte, fordi vi have fisket den for stærkt. Man kan jo imidlertid af denne Oplysning se, at det kan have ganske andre Grunde, thi den Gang kjendte og brugte man ikke Redskaber af en saadan Natur som de, der her ere omtalte. Jeg tror altsaa — og dermed skal jeg slutte —, at man, forinden man kan gaa til saadanne Forbud som dem, der tilsigtes med Lovforslaget, maa have meget nøagtigere og meget bedre Oplysninger, hvad enten man nu vil betegne saadanne Oplysninger som værende af naturvidenskabelig eller af praktisk Art. Jeg tror, at de falde ganske sammen; men paa den anden Side tror jeg, at man ved Loven maa træffe de fornødne Forholdsregler til at fiktte de stedlige Fiskeres Ret, hvorledes disse nu end bedst kunne lade sig ordne.

Sage: Efter Alt, hvad der er fremkommet i denne Sag, tror jeg, at man kan indskrænke sig til at sige, at Anskuelse her i Salen staa — ligesom paa Landet og i Fiskerleierne — meget vællende og temmelig meget imod hinanden. Der er jo imidlertid, forekommer det mig, eet Resultat, som er kommet ud af Forhandlingerne, og det er det, at man i det Hele er enig om, at det er heldigst at samle Bestemmelserne i en Fiskerilov, og at dette Lovforslag er skikket til at danne et Grundlag for en Lov om Fiskeriet i Danmark. Disse Bestemmelser have jo ikke været nøie omtalte; men man maa dog i det Hele antage, at Thingets Medlemmer ere enige om, at de skulle omfatte Alt, hvad der vedrører Fiskerietens Indretning og Fredningstidene. Det er jo de to Hovedmaader, hvorpaa Lovforslaget søger at værne om Fiskeriet og Fiskernes Læve. Den tredje Del, som Lovforslaget gaar, nemlig at forbyde visse skadelige Redskaber, derom herfter der jo den store Strid, og jeg kan i den Henseende ikke negte, at jeg maa give det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret i, at Anskuelse staa saa skarpt mod hinanden, at det efter de Oplysninger, der foreligge, ikke er muligt at danne sig

en begrundet Mening om det, der mangler, endskjøndt det forekommer mig, at der navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) er taget temmelig haardt fat paa Kommissionen, naar han sagde, at der netop mangler de Oplysninger, det her kommer an paa, for at danne sig en Mening. Naar man skal tage en Afgjørelse i saadanne Tilfælde, forekommer det mig, at Bevisbyrden maa paahvile dem, som ville forbyde. Regjeringen har jo selv i de senere Aar tilskyndet Fiskerne, opmuntret dem til at anstafte disse Fiskeredskaber, og naar den nu vil forbyde dem, maa der jo være klare og uomtvistelige Vidnesbyrd for, at det er en Nødvendighed. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at den Bei, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde gaa, nemlig at forsøge at udvide Limfjordslovgivningen ogsaa til de øvrige Fjorde ved at faae indrettet laasede Bænde, og ellers give Fiskeriet frit, i høj Grad tiltaler mig. — Naar man absolut skal forbyde den Slags Redskaber, griber det naturligvis stærkt ind i de for Gaanden værende Forhold, og det bliver meget besværligt senere at faae givet den fornødne Frihed til at benytte dem, selv om man maatte være enig om, at det egentlig nok kunde gaa an. Har man draget en aldeles skarp Grændse, mellem hvilke Steder der maa drives Fiskeri og hvilke ikke, synes det mig, at de praktiske Vanskeligheder ved overhovedet at søge at hjælpe Fiskeriet op ved Forbud betydelig formindskes; og det er jo umægtelig, kan man sige, Kjernepunktet i Loven, det, som man er mest i Tvivl om, om man skal gjøre, og i saa Fald forekommer det mig, at, hvis den ærede Indenrigsminister ikke meget bestemt holder paa det Resultat, som Landstinget — og altsaa Ministeriet — er kommet til, er der Udset til, at Loven kan komme igjennem, og at man muligvis allerede i Vinter kan faae saadanne Oplysninger, at man kan have en begrundet Mening om, paa hvilken Maade man skal forbyde disse skadelige Redskabers overdreene Brug. Derimod kan jeg aldeles ikke være enig med den samme ærede Taler i, at det skulde være en Lov, der var given væsentlig for at beskytte de store Lodsieiere; det synes mig ikke, at en saa uftyldig Paragraf, som den tilfældigvis er, der giver Ret til Malegaarde, — der er kun Tale om Malegaarde —, skulde kunne begrunde en saadan Udtalesse, som at det er en Lov, der er given i de store Lodsieieres Interesse; det forekommer mig at være en Misbrug af Ordet. Derimod vil jeg give den samme ærede Taler Ret i, at det forekommer mig en